

NELLIE, de kleine Wildzang

Wilh^a Riem Vis.

NELLIE,
DE KLEINE WILDZANG

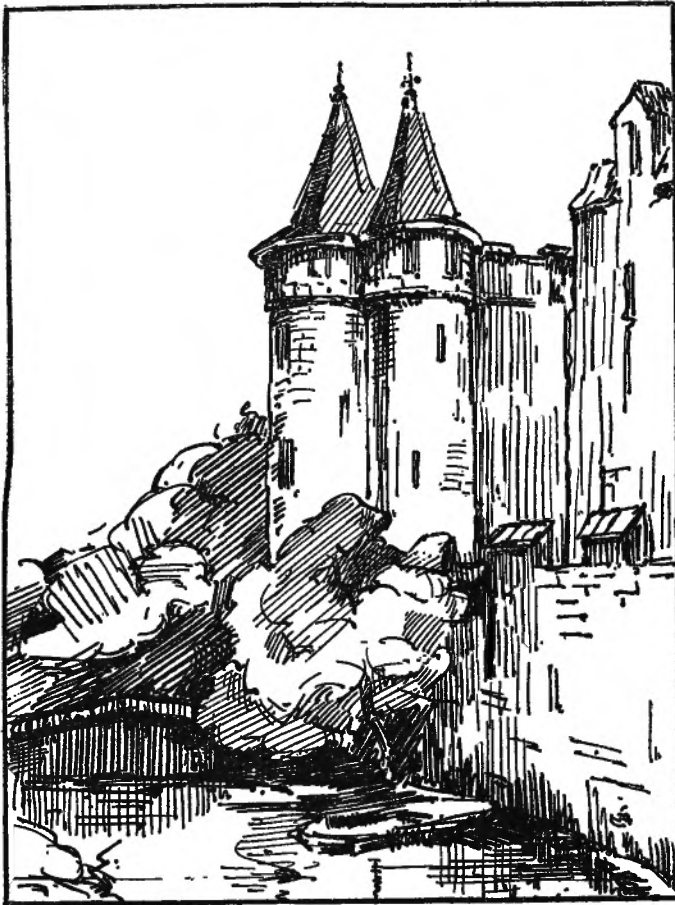
DOOR

WILH^A. RIEM VIS

DERDE DRUK

GEÏLLUSTREERD DOOR S. C. SCHRÖDER

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

EEN WAARSCHUWING.

Nellie woonde in een mooi kasteel. Het behoorde aan haar grootouders; en haar mama, hun eenige dochter, was daarin teruggekeerd, toen zij weduwe geworden was. Nellie telde toen nog pas twee jaar, doch nu zou zij spoedig haar zevenden verjaardag vieren. Gedurende al dien tijd

had zij elken dag naar hartelust mogen spelen in de breede lanen, op de groote grasperken bij de vijvers, waarin zij een menigte vischjes kon zien spartelen, en later ook op de duinen, die bij de plaats behoorden, en een heerlijk uitzicht gaven op de Noordzee. Haar mama was een heel lieve dame, maar ongelukkig leed zij aan zware hoofdpijnen, zoodat zij zich weinig met haar dochtertje kon bezighouden, en haar meestal moest overlaten aan de zorgen van een kinderjuffrouw. En deze gaf het drukke, dartele kind wel eens over aan het toezicht van een meisje, dat haar tot hulp gegeven was. Dit meisje heette Mina en was een dochtertje van den boer, die op de gronden van het kasteel woonde, en die de familie van boter, kaas, eieren, melk en room moest voorzien.

Op de boerderij ging onze Nellie ook wel eens spelen, want zij hield dol veel van kippen, en vooral van kuikentjes, en die waren er soms in groot aantal. Ook de biggetjes vond zij alleraardigst, en niet minder schik had zij in de beide geitjes, die zulke aardige, wilde sprongen konden doen. Zoo wild sprong ook zij wel graag in 't rond; en of de kinderjuffrouw al zei, dat dit weinig paste voor een deftige jongejuifvrouw als zij was, hieraan stoorde zij zich niet; als zij er lust in had, deed zij het toch. Dit was natuurlijk heel verkeerd van Nellie, want alle kinderen, of zij rijk zijn of arm, moeten gehoorzaam wezen aan degenen, die over hen gesteld zijn. De Heere God heeft dit bevolen, en van den Heere Jezus zelf, die toch de Heer der heeren, en de Koning der koningen is, de Schepper van 't heelal, lezen wij, dat Hij *onderdanig* was aan zijne ouders. Maar van dit alles wist Nellie in 't geheel niets, want hoe goed haar grootouders en haar mama ook voor haar waren, het beste onthielden zij haar toch, namelijk het Woord van God, dat genoemd wordt het „brood des levens”, en dat dus niemand missen kan. Nooit vertelden zij het kleine meisje iets van den lieven Heiland, die de kinderen in zijn armen nam en zegende, en die gezegd heeft: „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het koninkrijk der hemelen.”

Zij vonden dat Nellie voor dit alles nog te jong was; later zouden zij haar wel in die dingen laten onderwijzen. Helaas, zij hadden zelf den Heere Jezus niet lief, anders hadden zij niet *kunnen* zwijgen over Hem en zijn dierbaar Woord.

Nellie leefde dus maar voort zonder zelfs te weten, dat er een God was, wiens oog haar overal gadesloeg en wiens bevelen zij had te gehoorzamen. Nu was zij daarom niet geheel te verontschuldigen, want evenals bij alle kinderen, sprak er toch ook bij haar een stemmetje van binnen, dat haar vertelde of zij goed deed of kwaad; maar zij wilde er liever niet naar luisteren, en maakte zichzelf wijs, dat het in elk geval niet noodig was gehoorzaam te zijn aan een vreemde juffrouw. Haar eigen mama, dat was wat anders, en haar grootouders, dat ging ook nog, maar vreemden, wat hadden die over haar te zeggen? Zij vergat echter, dat haar mama die juffrouw had aangesteld in haar plaats, en toch durfde zij wel zeggen: „Ik wou dat u maar wegging! Wat doet u eigenlijk hier?” En inderdaad, dit laatste mocht wel gevraagd worden, al was het heel brutaal van Nellie zoo te spreken. De juffrouw toch liet haar ten slotte altoos maar begaan, want zij zag er tegen op het wilde, onstuimige kind straf op te leggen, en zonder straf zag zij geen kans haar te regeeren. Sloot zij haar in een donkere kast in de hoop haar zodoende tot gehoorzaamheid te brengen, dan sloeg en trapte het kind met handen en voeten tegen de deur en hief daarbij zoo'n vervaarlijk geschreeuw aan, dat zij er haar ten laatste, om er een eind aan te maken, maar weer uitliet, al had zij ook geen beterschap willen beloven. Sloot zij tot straf haar mooie poppen of ander geliefkoosd speelgoed weg, dan liep onze Nellie hard gillend naar haar mama, die gewoonlijk te veel hoofdpijn had om aandacht te schenken aan het geval, en alleen maar verlangde, dat zij bedaard zou wezen. „Geef haar het speelgoed nog maar eens terug,” was dan haar verkeerde raad aan de juffrouw, „zij zal nu wel zoet wezen.”

Dan weer kwam de grootmama tusschenbeiden, die altoos vreesde, dat haar kleindochtertje te streng behandeld werd door de juffrouw; en zoo nam deze eindelijk het besluit, Nellie maar in alles haar gang te laten gaan, en alleen toe te zien, dat zij geen ongeluk kreeg. Dat scheen nu wel heel prettig te wezen voor het dartele kind, doch in werkelijkheid was het wel het grootste ongeluk, dat haar overkomen kon. Kinderen, die aan zichzelf worden overgelaten, en eigen zin en wil mogen volgen, gewinnen aan allerlei ondeugd, en ondeugd voert tot groote smart, soms

hier op aarde reeds. Dit zou ook onze Nellie ondervinden. Eerst kreeg zij een kleine waarschuwing, die zij echter spoedig vergat, om daarna een les te krijgen, die zij haar gansche leven door niet zou *kunnen* vergeten, maar die haar ook tot grooten zegen werd. Het eerste gebeurde, tot haar geluk, op een warmen zomerdag. Als gewoonlijk was zij onder geleide van de kinderjuffrouw en Mina uitgegaan. Eerst had zij nogal bedaard tusschen de prachtige bloemperken in den tuin van het kasteel rondgewandeld, daarna was zij hard gaan loopen in de breede lanen van het bosch en eindelijk al dravende en hijgende aangekomen op een groot grasperk, zoo dicht mogelijk gevolgd door Mina, die moest opletten, waar zij heenging. De juffrouw volgde intusschen op haar gemak; wat hielp het ook of zij zich haastte, zij kon het kind toch niet in 't oog houden, want *zij* was geen veertien jaar meer, zooals Mina, en kon dus niet op een draffe loopen. Eindelijk kwam zij vermoeid en warm ook bij het grasperk aan, waar Nellie al een poosje had rondgedraafd, in 't gras gerold en gebuiteld, en waar zij nu aan 't naloopertje spelen was met Mina. Eensklaps, terwijl de juffrouw, op een bank gezeten, dit tooneeltje gadesloeg, snelde Nellie naar een der ijzeren tafeltjes, die met een paar stoelen bij den vijver geplaatst waren. In een ommezentje was zij er bovenop geklauterd en wilde er toen afspringen.

„Nellie,” riep de juffrouw op waarschuwend den toon, „wat ga je doen? Moet je een ongeluk krijgen?”

„Welneen, juffrouw,” was het antwoord, „ik kom immers in 't gras terecht!”

En zonder verder toestemming af te wachten, deed zij den sprong, en wel naar den kant van den vijver. Dit zou nu nog zoo erg niet geweest zijn, als zij maar niet juist met haar voet tegen een steen terecht was gekomen, waardoor zij struikelde, viel, en van den schuinen kant regelrecht in den vijver rolde.

Doodelijk verschrikt snelden de kinderjuffrouw en Mina op haar toe, en eerstgenoemde had het geluk haar nog juist bij de kleertjes te grijpen, eer zij te ver van den kant was afgedreven. Daarop namen zij het doornatte kind, dat van schrik zoo wit zag als haar jurk, tusschen hen beiden in, en liepen zoo hard zij konden met haar naar de boerderij, die gelukkig heel dicht in de nabijheid was.

Daar werd zij haastig in een warm boerenpakje gestoken, terwijl haar eigen kleertjes te drogen werden

gehangen, en gaf men haar een flinken kop warme melk te drinken.

„Nu, kind,” sprak een oude vrouw, die zich juist bij den boer bevond, „je moogt den Heere God wel danken, dat Hij je heeft bewaard; je hadt kunnen verdrinken, want in 't midden is de vijver tamelijk diep.”

„Gelukkig, dat ik juist in de nabijheid was om haar te grijpen,” haastte juffrouw Bertha zich te zeggen.

„Ja,” hernam de vrouw, „dat heeft de Heere ook zoo bestuurd; er valt geen haar van ons hoofd zonder zijn wil.”

„Wat bedoelde die vrouw toch?” vroeg Nellie, zoodra zij weer buiten waren; „van welken heer sprak zij?”

„Dat kan ik je niet uitleggen,” sprak de juffrouw kortaf, daar zij vreesde voor een reeks van vragen, die zij liever niet zou willen beantwoorden, „je zoudt er toch niets van begrijpen.”

„Dan zal ik het aan mama vragen.”

„Goed, dat kun je doen.”

Doch Nellie's mama lag met zware hoofdpijn te bed toen zij thuis kwam, zoodat zij niet naar haar toe mocht gaan; toen liep zij naar haar grootmama.

„Grootma,” sprak zij, na haar 't gebeurde te hebben verteld, „welken heer moet ik bedanken? Er was geen heer bij; ik heb er tenminste nergens een gezien.”

„Och, mijn schatje, je hebt die vrouw verkeerd verstaan,” sprak de oude dame, die over God of godsdienst in geen geval wilde spreken met haar kleindochtertje, „of,” zoo voegde zij er lachend bij, „misschien was zij wel een beetje doof en heeft zij zelve de zaak verkeerd begrepen.”

Nellie wist hier niet veel tegen in te brengen, en spoedig was haar aandacht geheel van het onderwerp afgeleid. Zoo werd deze kleine dus, tegen het uitdrukkelijk bevel des Heeren, verhinderd tot Hem te komen.

II.

EEN ONGELUK.

Vier maanden waren er verloopen; de winter was in 't land gekomen, en alles was met een dikke laag sneeuw bedekt. Het was een prachtig gezicht in den omtrek van het kasteel, waar Nellie woonde. De eeuwenoude boomen, die het omgaven, lieten hun takken zwaar neerhangen, beladen als zij waren met de witte donzige massa, en de dunne

twijgjes dreigden te breken onder het gewicht er van. Verblindend wit trof het oog overal, waar het zich heen wendde, want even rein als de donzige vlokjes uit den hemel waren komen vallen, lagen zij daar nog, daar ze door niemand of niets bezoedeld werden, uitgenomen die, welke terecht gekomen waren op het pad, dat van het kasteel naar het dorp voerde. Daar zag men wagensporen en voetstappen, die een weinig vuil vertoonden. En had Nellie dan niet buiten mogen spelen als gewoonlijk? Mocht zij geen pret maken in de sneeuw, geen sneeuwballen gooien of een sneeuwpop maken? O, zeker, als zij er maar geweest was, doch zij was met haar grootouders een weekje uit logeeren in de naastbijzijnde stad. Daar ging zij dagelijks de drukke straten door in een mooie arresleë met prachtig opgetuigde paarden er voor, die heel veel geweld maakten met de menigte belletjes, waarmede zij omhangen waren; dit alles natuurlijk tot groot plezier van onze kleine wildzang, die heel veel van drukte hield. Heerlijk ook vond zij het kijken naar de winkels, en nog liever ging zij er binnen, om allerlei mooie dingen uit te zoeken, die haar grootma dan voor haar kocht. Zoo zag zij ook eens een keurig mooi kerstboompje met een aantal kaarsjes er in en versierd met sterretjes van verguld papier, terwijl het beladen was met allerlei snuisterijen, zooals reukfleschjes, beursjes, doosjes met chocolade, enz.

„Hè Grootma,” sprak zij gretig, „zoo'n boompje zou ik ook wel willen hebben! Wat zal het aardig wezen, als al die kaarsjes branden. Wil u er een koopen?”

„Nu niet.”

„Wanneer dan, Grootma?”

„Ik zal eens zien; als je heel zoet bent.”

„Hoelang moet ik dan nog zoet wezen, Grootma? Vandaag den heelen dag?”

„Eén dagje maar? Neen, hoor, dan is het boompje je niet veel waard.”

„Hoelang dan, Grootma?”

„Over tien dagen is het Kerstmis; als je al dien tijd zoet bent, dan zul je het boompje hebben.”

„Tien dagen,” zuchtte Nellie, „dat is zoo heel lang! Ik wou het liever dadelijk hebben; dan zal ik toch wel zoet zijn.”

„Ja, je moet ook eigenlijk altoos zoet wezen, al krijg je

niets; maar ik wil nu eens zien, of je het tien dagen achter elkaar kunt volhouden."

Een week later keerde Nellie met haar grootouders naar het kasteel terug, en wel met een aantal groote en kleine pakken, dozen en koffers, die bovenop en achterin het rijtuig geplaatst werden, alsmede op den bok. Zou het kerstboompje er bij wezen? Nellie brandde van verlangen om het te weten, doch haar grootma glimlachte slechts en liet haar nieuwsgierig. Zoo hield het kleine ding dan eindelijk op met vragen en vestigde haar aandacht op wat anders.

"O, kijk eens, Grootma," juichte zij, toen het rijtuig den omtrek van het kasteel genaderd was, "heerlijk, hier ligt alles nog dik met sneeuw! Het speet mij al, dat ik de juffrouw en Mina niet eens met sneeuwballen zou kunnen gooien! Hoe komt het, Grootma, dat er in de stad bijna niets meer te zien was van de sneeuw?"

"Dat komt doordat er in de stad zooveel geloopt en gereden wordt; ook laat men daar de sneeuw zooveel mogelijk wegruimen, omdat het loopen en rijden er door bemoeilijkt wordt."

"U zal de sneeuw toch niet laten wegruimen, wel Grootma?"

"Van de paden rondom het huis wel, maar er zal nog genoeg blijven liggen voor mijn kleine wildzang om er pret in te maken." Dit zeggende trok de oude dame haar kleindochtertje liefkoozend naar zich toe, weinig vermoedend, dat zij niet lang haar *wildzang* meer zou zijn.

Dien dag echter was het te laat om nog buiten te gaan spelen, en den volgenden dag moest zij tot haar groote spijt ook thuis blijven, omdat er een sneeuwstorm losbarstte. Er was evenwel genoeg, waarmee zij zich vermaken kon; poppen had zij in allerlei soorten; één was de mama; die moest altoos keurig in 't zwart gekleed zijn, evenals haar eigen mama; een andere pop van dezelfde grootte was de dienstbode en werd door haar Keetje genoemd; deze droeg een paarse japon, een bont schort en een witte muts. Verder waren er zes kindertjes van verschillende grootte. Voor de jongste daarvan had zij een mooie wieg; voor de andere ledikantjes met gebloemde gordijntjes; ook stond er op haar speelkamertje een allerliefst kastje om al het poppengoed in te bergen, en een mooie poppenwagen, waarin zij de kleintjes kon rondrijden. Behalve dit alles

had zij twee keurige serviesjes en een aantal prentenboeken. Welnu, vriendjes, vindt gij, dat zij zich behoefde te vervelen? Neen, nietwaar? En toch, met dat alles wist Nellie zich niet langer dan hoogstens een uur te vermaken; dan

was het al heel lang; want zonder springen, buitelen en draven had zij weinig plezier. Arme Nellie! Op wat vreese-lijke wijze zou zij moeten leeren kalm en bedaard, stil en volgzzaam te wezen. Nog één dagje, en dan . . . Maar wij

zullen niet vooruitloopen. Op den tweeden dag na haar thuiskomst was het mooi helder weer, en zou de pret beginnen, zoo dacht zij. Met de juffrouw en Mina ging zij een eindweegs het bosch in, en juist maakte zij zich gereed om de eerste sneeuwballen te gaan gooien, toen haar oog viel op een paar dennenboompjes. „O,” riep zij eensklaps uit, „nu weet ik wat aardigs! Ik ga een kerstboompje maken voor mijn poppen!” Meteen, zonder toestemming te vragen, snelde zij naar huis terug om een schaar te halen, waarmee zij meende wel een der takken te kunnen afknippen. Als gewoonlijk werd zij gevolgd door Mina, die het echter niet noodig vond zoo heel hard te loopen; in huis kon het kind toch geen kwaad, meende zij. Zoo kwam Nellie dan al terugloopen, toen zij het huis nog niet bereikt had; en haar ziende, bleef Mina stilstaan om haar op te wachten. Opeens echter, terwijl zij even terzijde keek, hoorde zij een vreeselijk gegil. Nellie was uitgegleden en voorover op den grond gevallen. Nu, dat was zoo heel erg niet, dacht Mina, hoewel zij toch naar haar toeliep om haar op te helpen. Doch verbeeldt u haar schrik, toen zij bemerkte, dat Nellie met haar gezicht in de scherpe punten van een groote schaar gevallen was, en dat de sneeuw roodgekleurd werd van bloed. Nu vermengde zich haar geschreeuw met het gegil van Nellie, waarop de juffrouw in allerijl kwam aanloopen. Voorzichtig hief zij het meisje op, maar van ontzetting had zij haar bijna weer laten vallen. Een der punten van de schaar was juist in het rechteroog gedrongen, dat er nu gedeeltelijk bijhing; en ook het andere oog was gekwetst. Doodsbleek van ontsteltenis liep zij met Nellie naar binnen, terwijl zij Mina naar boven stuurde om het ongeluk aan de familie bekend te maken. Een kwartier later reed de tuinman te paard in gestrekten draf naar de naastbijgelegen stad om een bekwam oogarts te ontbieden, en toen deze eenige uren later verscheen, moest Nellie een vreeselijk pijnlijke bewerking ondergaan. Daarna moest zij doodstil blijven liggen in een donkere kamer. Zoo waren de kerstdagen dan wel heel donker voor haar. Maar het ergste was, dat de dagen donker voor haar bleven, want wat de dokter reeds dadelijk had gevreesd, gebeurde: zij werd blind, stekeblind! Voortaan zou zij nergens heen kunnen loopen zonder door een ander geleid te worden; van vliegen en draven kon

geen sprake meer zijn. Een stil, eentonig leven wachtte haar, vreugdeloos en somber. Maar, neen! Die dat meende, vergiste zich. De „grootte blijdschap” waarvan de Engelen zongen in het veld van Efrata, zou ook haar deel worden, en voor *die* vreugde zou zij gaarne haar beide oogen willen missen. Nooit zou zij de lichtjes van een kerstboom zien branden, maar een Licht, heerlijker dan ooit op aarde werd gezien, zou schijnen in haar hart.

III.

HOE HET ONGELUK NELLIE TOT ZEGEN WERD.

Juffrouw Bertha moest haar betrekking verlaten; zij had beter op het kind moeten passen, zoo werd er gezegd, en tevergeefs verklaarde zij, dat Nellie eensklaps zóo hard was weggelopen, dat zij het ongeluk niet had kunnen voorkomen, al zou zij haar dadelijk zijn nagelopen. Evenwel haar plaats zou eerlang toch door een ander zijn ingenomen, want Nellie moest langzamerhand iets gaan leeren, en juffrouw Bertha bezat geen bekwaamheid in 't geven van onderwijs. Doch zelfs al zou dit wel het geval zijn geweest, dan nog had zij niet kunnen blijven, want een blind kind heeft geheel andere behoeften dan een kind, dat goed zien kan. Na eenige maanden kwam er dus een juffrouw, die verscheidene jaren in een gesticht voor blinde kinderen werkzaam was geweest. Met een hart vol liefde kwam zij; en dat was gelukkig ook, want Nellie ontving haar allesbehalve vriendelijk. Kreeg zij vroeger te veel haar zin, nu werd haar letterlijk niets geweigerd; ieder vloog op haar wenken, en langzamerhand begon zij te meenen, dat haar ongeluk haar recht gaf om altoos boos en ontevreden te wezen, en op knorrigen toon tegen iedereen te spreken, terwijl anderen steeds lief en geduldig, zacht en vriendelijk tegen haar moesten wezen. Ook werd zij in dit denkbeeld niet weinig versterkt door haar grootmama, die haar voortdurend beklaagde en in hare tegenwoordigheid telkens zeide, dat zij veel te ongelukkig was om haar niet in alles ter wille te zijn. Juffrouw Van Rijn

— zoo heette de nieuw aangekomene — dacht er echter anders over. Zij meende, en terecht, dat een ongelukkig kind nog ongelukkiger wordt, wanneer het slechts aan zichzelf leert denken en met zichzelf bezig zijn. Zoo ongelukkig kon een kind nooit wezen, of het kon leeren anderen van dienst te wezen en anderen genoeg te doen, dit was haar stellige overtuiging. Doch voorloopig sprak zij hierover niet met Nellie; het kind moest haar eerst leeren liefhebben en vertrouwen. Dit scheen echter niet zoo heel gemakkelijk te zullen gaan, want Nellie had zich nu eenmaal in 't hoofd gezet, dat een vreemde juffrouw nooit lief voor haar zijn kon. Niettemin luisterde zij met groote belangstelling naar de verhalen, die juffrouw Van Rijn haar vertelde, want zij hield dol veel van geschiedenissen. En daar laatstgenoemde al spoedig bemerkte, dat Nellie nog geheel en al onbekend was met den inhoud des Bijbels, begon zij met haar de geschiedenissen uit het Oude Testament te vertellen.

„O, nu begrijp ik, wat die vrouw bedoeld heeft!” riep Nellie uit, toen zij haar het scheppingsverhaal verteld en er daarbij herhaaldelijk op gewezen had, hoe wij in alles den Heere moeten danken, omdat alles door Hem is gemaakt, en Hij ons het leven, voedsel, kleeding en nog zoo veel meer gegeven heeft. „Die vrouw zei, dat ik den Heer moest danken, en ik wist niet welken heer; maar zij meende zeker den Heere God, nietwaar, juffrouw?”

„Ja,” zei juffrouw Van Rijn, die met het voorgevallene reeds bekend was, „dat denk ik ook, en zij had wel gelijk, want als de Heere u niet bewaard had, Nellie, zoudt gij verdronken zijn.”

„Maar juffrouw Bertha was er toch bij.”

„En had de Heere niet kunnen maken, dat juffrouw Bertha juist een anderen kant uit gekeken had? Of dat zij onder het loopen gevallen en daardoor opgehouden was?”

„O ja, daar dacht ik niet aan. Maar dan had de Heer ook wel kunnen maken, dat ik niet blind werd.”

„Zeker; maar dan zou je misschien nooit iets van Hem hebben gehoord, en dat is veel erger dan blind te zijn.”

„Nu, ik zou toch liever willen zien.”

„Dat komt, omdat je Hem nog niet kent; later zul je dat, hoop ik, niet meer zeggen.”

„Ik vind den Heer niets lief, omdat Hij al die menschen

heeft laten verdrinken," zei Nellie eenige dagen later, toen de juffrouw haar van den zondvloed had verteld.

"Je houdt veel van je vogeltje, nietwaar Nellie?" zei juffrouw Van Rijn daarop met een glimlach.

"Ja, juffrouw," zei Nellie, „maar waarom vraagt u dat zoo opeens?"

"Wel, als je mama eens tien dagen lang elken dag tegen je gezegd had: „Nellie, ik ga een groote poes nemen, omdat hier zooveel muizen zijn; krijg dus je vogeltje nooit meer van den muur af om het op tafel te zetten of op een stoel, want dan zou de poes het opeten," en je ging het dan toch doen, wat zou je zeggen, als je op zekeren dag niets dan een paar veertjes en wat bloed in het kooitje vond? Zou je dan zeggen: het is niets lief van mama, dat zij mijn vogeltje heeft laten opeten?"

"Nee, juffrouw," zei Nellie nadenkend, „want het zou mijn eigen schuld wezen; mama zou er niets aan kunnen doen."

"En denk nu eens aan, dat de Heere niet tien dagen, maar honderd en twintig jaren lang de menschen heeft laten waarschuwen, dat de gansche aarde vol water zou komen, als zij niet ophielden met kwaad te doen, maar zij wilden niet luisteren, en deden net alsof de Heere niets gezegd had. Was het nu niet hun eigen schuld, dat zij allen verdronken?"

Nellie knikte toestemmend.

"En nu zal ik je nog een andere geschiedenis vertellen," hernam juffrouw Van Rijn, „waaruit je kunt zien, dat de Heere juist de menschen liefheeft, en alles doen wil om hen gelukkig te maken. Zou je wel graag uit dit mooie huis willen weggaan, Nellie, om te wonen in een varkenshok?"

"In een varkenshok! Daar zou niemand in kunnen wonen!"

"En de Heere, die altijd in den hemel gewoond had, waar het veel, veel mooier is dan hier, Hij kwam op aarde in een stal, omdat er geen ander huis voor Hem was, en Hij kreeg een vader, die timmerman was. Hij was de hoogste Koning en Hij wilde zóó arm worden, en in een klein huisje wonen, alleen om de menschen eenmaal bij Hem in zijn mooi, heerlijk Huis te kunnen brengen. Maar dat alléén was niet genoeg. Al de menschen en kinderen hebben kwaad gedaan en moeten daarom gestraft worden. Zij moeten sterven en naar

een plaats gestuurd worden, waar zij heel ongelukkig zijn. Dit wilde de Heere niet, en daarom heeft Hijzelf die straf op zich genomen; Hij heeft zich laten slaan en Hij vond het goed, dat men Hem spijkerde aan een hout! Denk eens aan, Nellie, groote spijkers werden er door zijn handen en voeten geslagen en toen stonden de menschen Hem nog uit te lachen, dezelfde menschen, die Hij gelukkig wilde maken."

"En werd Hij toen niet vreeselijk boos?" vroeg Nellie, na met inspanning te hebben geluisterd, „wat deed Hij die menschen?"

"Hij ging voor hen bidden, Nellie, en Hij bleef hen liefhebben. Hij stuurde zijn dienstknechten om te zeggen, dat Hij hen toch in zijn heerlijk Huis wilde brengen."

"Zou Hij mij daar ook wel willen brengen?"

"Zeker, Nellie; en als je daar bent, kun je ook weer zien. Vraag maar of Hij je wil leeren Hem lief te hebben en naar Zijn stem te luisteren."

Dit deed Nellie en toen begon zij in te zien, dat het heel verkeerd van haar was, boos en ontevreden te wezen al was zij blind, en zij begon haar best te doen om anders te worden, maar dit gelukte haar niet; het scheen haar zelfs toe, dat zij nog veel meer lust kreeg om ontevreden en boos te wezen. Dit maakte haar bedroefd, maar toen zij eindelijk alles aan den Heere Jezus vertelde, en Hem om vergeving smeekte voor al dat kwaad, toen kwam er blijdschap in haar hartje. En hoe meer zij de zekerheid kreeg, dat de Heere Jezus ook voor *haar* de straf gedragen had, en dat zij eeuwig bij Hem wonen zou, hoe grooter haar blijdschap werd. Ook werd het haar steeds meer een behoefte te doen, wat de Heere gaarne wilde; en Hij leerde haar zachtmoedig en geduldig te wezen. En voor haar blindheid leerde zij Hem danken, want daardoor was juffrouw Van Rijn in huis gekomen, die haar met zijne liefde bekend had gemaakt. Zoo gingen er twintig jaren voorbij; toen nam de Heere haar tot zich, en was alle duisternis voor haar voorbij. De blinde werd ziende, en verheugde zich in een eeuwig licht.
